

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ

Χαῖρε! Για μὲ ἡ ἀγάπη σου, ποὺ τὴ νοσιάλγησα, εἶταν
τὸ μακρονὸ χιμαιρικὸ ἀκρογιάλι τῶν ὄνειρων.

Βιολιὰ ὄλο πόθος, ἀνθίζαν σὲ ὀπάλλινες σελῆνες
καὶ μᾶς μεθοῦσαν τὰ βαρεῖα τὰ ρόδα τῶν Γαδεῖρων.

Χαῖρε! μαζή σου ἐπέθαναν τὰ ἐφήμερα ὄνειρά μας—
ἤχοι ποὺ μὲς στὴ νεκρικὴ τὴ σιωπὴ ἐπιστρέψαν.

Καὶ τοῦ ἔρωτός μας ἡ παλιὰ ἱστορία εἶταν σὰν ὄλες:
ὅσων πολὺ ἀγαπήσανε κι ὅσων πολὺ ἐπιστέψαν.

Χαῖρε! Οἱ ψυχές, ποὺ ἀφέθησαν παράφορα στὸ πάθος,
μιὰ νύχτα πάλι, τὴ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ ἀνανῆψαν.

Κι ἔτσι, ὡς καθένας κλείστηκε ξανά στὴ μοναξιά του,
τὰ βήματά μας τὸν κοινὸ μας δρόμο ἐγκαταλεῖψαν.

Χαῖρε! Τῶν μακρονόμενων βηματισμῶν σου ὁ ἦχος,
σὰ μιὰ καμπάνα νεκρικὴ, ἀντηγεῖ μὲς στὴν καρδιά μου.

Στὸ μᾶκρος τοῦ νυχτερινοῦ ἐγκαταλειμένου δρόμου,
μόνος κηδεύω τὸ λησμονημένον ἔρωτά μου.

Χαῖρε! σὲ λίγο, ὅταν χαθοῦν μακρονὰ τὰ βήματά σου,
κι ἐγὼ θὰ φύγω, τὸ μοιραῖο μου δρόμο ἀκολουθώντας.

Κι ὅπως καὶ πρὶν, ἡ μοναχὴ ψυχὴ μου θάπομεινῃ
τοῦ ἀγνώστου τὴ νοσταλγικὴ γοητεία ἀκολουθώντας.

Χαῖρε! ὧ εἶναι ἔτσι ὠραῖο κανεὶς τὴ ζωὴ γὰ ξαναρχίσει,
γὰ δρόπη ὄλα τὰ ἐφήμερα λουλούδια τῶν ὄνειρων
καὶ γὰ τοῦ μένῃ στὴν ψυχὴ του ἡ γοητεία των, ὅμοια
μὲ μακρονὴν ἀνάμνηση ἀπὸ ρόδα τῶν Γαδεῖρων...